

Reza me je prišla prosit, naj pišem Mihcu, a lepó, prav lepó, da ga ima strašno rada, da ga pozdravlja tolikokrat, kolikor je listja in trave ter da mu je prihranila tudi za liter vina.

Jaz nisem mislila, za koga pišem, pisala sem samó ljubezensko pismo, polno srčnih čustev, le ko me je Reza opomnila, naj ne pozabim pisati, da mu je nekaj prihranila, domislila sem se, raztrgala list in napisala drugi. Ko jo vprašam za náslov, pravi, da ne vé, kje je sedaj, da pa je jeden sam Miha Godec v Trstu in da ga gotovo najdejo. Zapisala sem torej samó:

„Miha Godec v Trstu.“

Ubogi listonoša, imel bode kàj iskati, ako ga bode hotel dobiti!

Dné 18. sušca leta 1885.

Lepó! Vse oživljeno, vse veselo, vse práznično, in jaz najbolj. Kakor sije danes čvrsto svetlo solnce, takó čvrsto zró danes moje oči v svet. Kakor je jasno nebó nad nami, takó jasno je v mojem srci, v moji duši! Do kdaj bode jasno nebó, doklé bode ta sreča v mojem srci?

Popóludne pojdem s Stranskimi v Miramare, zvečer pa je pri njih domači večer k odhodu; jutri odpotujejo.

(Konec prihodnjič.)

Pismo.

Iz srca teče kri,
Od nje bom kaplje tri,
V posodico vlovila;
In z desno bom rokó
Prijela za peró
In v kri je namočila.

Pisala pismo mu,
Da notri v prsih tu
Srcé umira tuge,
Odkar je on odšel,
Nazaj besedo vzal,
Srcé prevaral druge.

Pridéla bom še tó,
Da prej, ko bo v rokó
Prejel ta list od mene,
Me zgrudi bela smrt,
Nesó me v ranjkih vrt,
Me črna prst odene!

y.

